

KIZLARIN ÇAĞDAŞ MEZARLIĞI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 27.04.2014 tarihli (239.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahabihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in Peygamber olmasından önceki döneme "Cahiliye Dönemi" diyoruz. Bu dönemin çok önemli uygulamalarından biri yani peygamberlikten uzak kaldığı dönem olan cahiliye dönemindeki insanların uygulamalarından biri kız çocukları ile ilgilidir. Kur'an'ımız zikrettiği için böyle bir uygulamayı, hadisi şeriflerde geçtiği için gözümüzün önünde gördük de oldu denmesinden daha net bir şekilde biliyoruz. O zaman insanlar kız çocuklarını canlı canlı toprağa gömüyorlardı. Kur'an-ı Kerim böyle bir olaydan bahsediyor.

Aziz Kardeşlerim,

"Bu ne kadar çirkin bir olay, bunu neden yapıyorlar" diye girmek istemiyorum, konuşmaya gerek yok. Kürtajcı doktorlar, kürtajcı analar da "ne kötü adammışlar çocukları diri diri gömüyorlardı" derler. Kürtaj da yaparlar. Burada bunun edebiyatını yapmamıza gerek yok ama bir ayrıntıya işaret etmek istiyorum. Acaba o zamanki cahiliye insanları kızlarını diri diri gömüyorlardı da sonra nasıl evleniyorlardı, kızlar on-on beş sene içinde nesli tükenmiş olması lazımdı. Böyle bir şey yoktu desek, ayette var: **وَإِذَا الْمَوْؤُودَةُ سُئِلَتْ**. "Kız çocuğunun diri diri gömüldüğünün hesabını soracağız" Allah buyuruyor. Böyle bir şey var ama evlerinde kadınları da vardı. Madem gömüyorlardı sonra nerden kız bulup evleniyorlardı? Bu cevap, bugünkü bir konuyu ele almamıza yardım edecek.

Kardeşlerim,

Bir defa kızı üç- beş yaşlarındayken gömüyorlardı. Doğar doğmaz "kızdır" diye ya da ultrasonla inceleyip "bu kızdır" diye hemen kürtajla aldırıyorlardı, kızı büyütüyorlardı. Alımlı, güzel kız değilse onu gömüyorlardı. Evde kalacak kız görüntüsü varsa "bu kız evde kalır, üç yaşına geldi hâlâ albenisi yok, güzel kız değil" anlaşılınca onu diri diri toprağa koyuyorlardı. Mantık neydi biliyor musunuz: "bu kız evde kalır başımıza bela olur" mantığıydı! "Bu ergenlik gününe gelir gelmez hemen bunu isteyen olur veririz" denecek kızı büyütüyorlardı, çünkü o kazanç kaynağıydı. Kız büyür büyümeye taliplisi olarsa onu elim gülüm erkekten daha iyi büyütüyorlardı. Çünkü kapıya zengini getirecek o kız.

Cahiliye döneminin insanları, Mekke müşrikleri bu mantıkla üç yaşındayken, beş yaşındayken diri diri kızlarını gömüyorlardı. Büyüyünce zengin delikanlıların taliplisi olarak geleceğine dair görüntü vermeyen kızlar diri diri gömülüyordu. Öyle her kız gömseler yirmi sene sonra bekâr bir toplum çıkardı ortaya. Bekâr bir toplum yoktu. On-yirmi çocuğu olan bir toplumdular onlar.

Aziz Kardeşlerim,

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem peygamber olarak geldikten sonraki döneme "nübüvvet dönemi" yani peygamberlik dönemi diyoruz. Cahiliye kalktı diyoruz. Ama bugün Müslüman insanlar olarak: "yaratana, rızık veren, kaderi yazan Allah'tır" diye iman eden insanlar olarak küçük bir nefis muhasebesi yapmamız gerekiyor: "Gerçekten cahiliye bitti mi?"

O günkü cahiliye de putlara tapılıyordu, faiz serbestti, cinayetın hesabı sorulmuyordu, kızlar diri diri gömülüyorlardı. Şu şu maddeler vardı. Falcılık, okçuluk vardı, piyangoculuk vardı. Ne vardı ise o gün bugün oturup bizim dünyamızda minarelerinden ezanların okunduğu şehirlerde, o gün adının cahiliye günü olmasını gerektirecek işler yapılıyordu da bunlardan hangisini var, hangisi yok diye bir araştırma yaparsak, fiilen cahiliye döneminin bitip bitmediğine kendimiz karar verebiliriz.

Sırayla bütün o günkü rezillikleri bugün gündeme getirmenin bir manası yok ama o günkü müşrik adamlar "üç yaşında bu kız hâlâ dikkat çekmiyor, bu evde kalacak, ömür boyu buna mı bakacağız biz, zaten ekmek zor buluyoruz, bir de bu belaya niye bakalım götür şehir mezarlığına" dedikleri anlayış, kaderi yazanın Allah olduğunu üç-beş yaşından beri tekrar eden anneler ve babalarda var mı yok mu?

"Kız evde kalacak" korkusu Müslüman olduğu hâlde, namaz kıldığı hâlde, geçen sene hacdan geldiği hâlde, kıyafeti tesettür isimli bir kıyafet olduğu hâlde, anneler babalar: "Allah kader yazdı, bir sivrisinek bile bu evin penceresinden giremez Allah yazmadıysa" diye iman ettikleri hâlde, "bu kız evde kalırsa" diye bir ur kafalarında var mı, yok mu? İşte cahiliye hesabı böyle yapılır!

Mekke sokaklarında her evin ya faiz borcu vardı ya da faize verilmiş parası vardı. Faiz hayatın geçim kaynağıydı o gün. Her cadde de bir banka var mı? Her evin sahibinin cüzanında "kredi borcu diye bir şey var mı" bugün diye bakıp 'cahiliye kalktı mı, yaşıyor mu' diye kendi kendimizi test edebiliriz. Bir müftülüğe gidip "bugün cahiliye var mı yok mu" diye sormaya gerek yok.

Mekke sokaklarında yaşarken "filancayı filanca öldürmüş" dendiğinde "eyvah bizim şehrimizde bir insan öldürüldü, bu gökler kafamıza düşer" diye endişelenmiyordu insanlar. "O öldüren de öldürülecek mi?" diye soruyorlardı. "Yok güçlü bir ailenin çocuğu ona bir şey olmaz." "He tamam o zaman mesele yok" deniyordu. Bu gün "bir insan öldürüldü" dendiğinde bunu bir film sahnesi gibi izleyebiliyorsa insanlar, "Peygamber Efendimiz beş yüz yetmiş birde doğdu" diye şiir okumanın hiçbir gereği yoktur. Bütün kutlanmış haftalara rağmen Peygamber hâlâ doğmamıştır bu şehirlerde!

Filan mahallenin Mecusi ateşi sönmüş- sönmemiş hiç önemli değil. Peygamber doğduğunda İran'daki şu ateş söndü diye Peygamber aleyhisselama ait hatıraları anlatıyoruz ya bahar bayramıdır, hidrellez bayramıdır diye ateşten atlamiyor mu insanlar? Beş yüz yetmiş bire daha çok rakamlar var. Henüz cahiliye sönmemiş demektir. Çünkü Peygamber aleyhisselamin, Şeriat'ının, kadere imanının, ahlakının, Allah'a kulluk örneğinin doğup doğmadığı önemlidir. Mübarek bedeninin beş yüz yetmiş birde doğmasını kutlayacaksak yüz yirmi dört bin peygamber bu dünyada doğdu, o zaman her biri için bir hafta icat etmemiz lazım.

Cahiliye gitti diye aldanırken biz, cahiliye arkamızdan bizi hançerliyorsa kanan biziz demektir. Bu örnekleri çoğaltmanın gereği yok. Bir soruyu haykırarak, yüzlerce defa söylediğim kabul edilsin diye tekrar soruyorum: Her şeyin Allah'tan olduğuna iman eden, yaratan, dirilten, rızık veren Allah'tır diye iman eden anneler babalar, açın göğsünüzü! Kalbinizi çıkarın masaya koyun, bakın gözlerinizle "kızınızın evde kalması" diye bir dert var mı kafanızda? Afrika'daki açlara geçen gün kumanya göndermişsin sen, Allah razı olsun ama bu arada evlenemezse kızını Allah'ın aç bırakacağını da düşünüyorsun. Bırak Afrikalıyı Allah doyurur sen kızına birikim yap o zaman çünkü Allah onu aç bırakacak.

Evde kalan kız kardeşi-ablayı başının belası olarak gören ağabey- erkek kardeş. Henüz cahiliye senin damarlarında cirit atıyor. Dolaşiyor da diyemeyeceğim. Dün Mekke sokaklarında kızlar diri diri toprağa gömülüyordu diye Peygamber aleyhisselama anma toplantılarında cirit atanlar, şiir söyleyenler Müslümanların evlerinde evde kalacak kızlar diye bir endişenin bulunduğunu unutupsanız Peygamber'in doğumuna haftalar değil yıllar var demektir. O gün bu kız evde kalır diye endişesi vardı Ebu Cehillerin, Ebu Leheblerin. Bugün Müslümanların kızının evde kalması diye bir derdi varsa eğer Mekke müşriklerinin şehir mezarlığında diri diri gömülmüş çocuklar, kürekle üzerine toprak atılmış çocuklar vardı. Bugünkü Müslümanların, kız babalarının, annelerinin evleri, ev mezarlığına dönmüştür. Yaşayan kızların; perdeleri de bulunan, koltukları bulunan, akşam yemek pişirilen bir mezarlıkta saklıyorlardır. Çünkü Mekke müşrikleri evde kalmayı gömülme nedeni

sayıyordu, kalma riskini kalmayı da değil. Bu kız evde kalırsa evde kaldığı için de yanlış işler yaparsa başımıza bela olursa diyorlardı.

Bugünkü Müslüman iddiasındaki, kadere iman iddiasındaki, “Her şey Allah’tandır. Evlilik de, boşanmak da, dulluk da, bekârlık da, sivrisinek de, normal sinek de Allah’tandır. Her şeyi Allah yazıyor. Bahçemizdeki ağacın yapraklarının her birinin barkot numarası var ve bu barkot numarasını Allah belirliyor” diye iman ettikten sonra, kızının evde kalacağından endişe eden, kısmet açılınsın diye, şirk olduğunu bile bile, birilerin şusuna busuna, kitabına, falına baktıran, Allah evlilik yazdığı hâlde “filancalar bağlattı kızımı” diye söyleyen, üstündeki çaputu da tesettür diye giydiğini zanneden anneler! Allah açacak, bir serseri kızının kısmetini bağlayacak diye düşünen ve bunu da Müslüman aile diye şurada burada öne çıkaran anlayış beş yüz yetmiş bire uzun asırlar kaldığını gösteriyor. Kısmeti bağlanmış sözünü söyleyen yeniden iman düşünmesi gereken insandır.

Kısmet; أَهْمُ يَقْسِمُونَ رَحْمَةَ رَبِّكَ “Rabb’inin rahmetini Allah taksim ediyor”. Kızın da erkeğin de evlilik nasibini belirleyen Allah’tır. Okuma yazma bile bilmeyen, sadece kaşları kalın olduğu için, eğri büğrü konuştuğu için Türkçe bile doğru konuşmadığı için, oğlunun kızının kısmetini bağladığını iddia ettiğini adam mı Allah’ın kısmetini kapatacak? Bu nasıl bir imandır? Göklerde, uzayda, yerin altında, cennete, cehennemde sözünden başka söz söylenemeyen Allah’ın henüz yaratılmasına binlerce sene kala “bu kız filancanın nasibidir” veya “değildir kimse ile evlenemeyecek” diye yazmış olan Allah’ın kısmetini bağlayacak hangi düğümcüdür? Bu nasıl imandır? Mü’min hacca gittiği hâlde kısmetini açtırmak için kızının, bir falcıya iki ayaklı şeytana nasıl gider? Nasıl gider “kızımın kısmeti kapalı mı bir baksana” der. أَهْمُ يَقْسِمُونَ رَحْمَةَ رَبِّكَ Falcılar mı Allah’ın kısmetini, nasibini açacaklar bu dünyada? Yazıklar olsun bile demeyi yazık buluyorum böyle bir şeye. Böyle idraki olan birisinin üzerindeki tesettür yüzündeki de sakal değildir. Kızını cahiliye Arapları gibi diri diri evine gömmüş adamdır, kadındır bu. Mü’min kızının veya oğlunun evlenmesini ister. Bugün evlensin ister. Evlilik bizim cihadımızdır. İmanımızdır bizim. Bizim tabii hayatımızdır. Evlenmiş anaların babaların çocuklarıyız. Anamız babamız beş sene geç evlenseydi bu güzel dünyaya beş sene geç gelecektik biz. Belki de kıyamet günü “o güzelim dünyaya beni geç getirdiniz daha organik bir dünyaya gelebilirdim ben, niye geç evlendiniz” diye belki babalarımızdan analarımızdan hesap soracağız.

‘Niye yirmi yaşında evlenmediniz de yirmi beş yaşında evlendiniz?’ Bir anne düşünmelidir. Bir baba düşünmelidir çocuğu yakasına yapışıp kıyamet günü: “Sen beni kırk üç yaşındayken doğurdun. Sinir sistemim bozulmuştu. Sen otuz beş yaşında evlendin. Çocuk bakacağın çocuk emzireceğin yıllar geçmiş göğüs hastalıklarının başladığı yıllarda beni doğurdun. Benimle ilgilenmekten çok kendin için doktora gittin. Niye zamanında evlenmedin” diye çocuklar belki bizden hesap soracak. Biz böyle iman ediyoruz. Ama yirmi çocuğumuz olsa yirmisi de kız olsa yirmisi de evde kalsa -Ne demekse evde kalmak sanki evlenmeden önce başka yerde kalıyorlar da evlenemeyenler evde kalıyor. Ondan önce otelde mi kalıyordu? Herkes evde kalıyor zaten. Evde kalmış kız. Ne demekse evde kalmak?- yirmisi de evde kalmış olsa ‘elhamdülillah’ derim. Doğurduğumla yaşıyorum. Demek ki mezara doğurduklarımınla beraber gideceğim. Bunu da Rabb’imin hamdını anacağım, şükredeceğim bir nimet olarak görürüm. Doğurduğundan kurtulmak için uğraşan ana-baba olmaktansa doğurduğuyla mutlu yaşayan ana-baba olurum. Mü’min bakışı!

Müslüman Allah’a teslim olan insandır. Sadece dört kişinin omzuna düştüğü zaman mı Allah’a teslim olacak mü’min? Fakir, ekmek bulamadığın günde “Ben Rabb’imin kuluyum. Ne gönderirse gönderir. Göndermezse göndermesin” diyebilirsen fakir bir mü’min olursun. Servet muhasebecilerin bile yetiştiremediği bir zamanda ‘Rabb’imin bunlar, sınıyor beni, bakıyor şımaracak mıyım?’ diyebildiğin zaman Rabb’ine teslim olmuş Müslüman zengin olursun. Üçü beşi kaç tane olursa olsun. Çocukların kuş gibi evden uçtuğu zaman ha mezara uçsun ha da çocuklarım biriyle evlenip gittiği için evimden çıkıp gitmiş olsun. Zaten emanetti. Allah “kıyamete kadar bu çocuklarla tutacağım seni”

dememişti ki. Yoktu, gönderdi; gönderdiğini aldı. İster evlendirdiği için alsın isterse mezara alsın banane yahu. Benim mi bu çocuk benim mi? Yok, yaratanın. Ben yaratmadım ki. Bunlar yaratanın çocukları. “Aldıysa aldı” derim. Evimden gittiği zaman mutluluktan ağlarım. “Kazasız belasız elhamdülillah emaneti sahibine teslim ettim” derim. Evde kalırsa daha önce otelede kaldığı için evde kalırsa “Oh be hâlâ Rabb’im emanete riayet ettiğimi gördüğü için kızımı benim yanımda tutuyor demek ki. Demek ki hâlâ güvenli bir adamız. Hâlâ güvenli bir kadın kuluyum” diye şükrederim her gün. Demek ki Allah beni kırk yaşında kızı da bakacak durumda görüyor. Öbürünü de yirmi beş yaşında aldı ondan demek ki o daha büyüğünü bakamaz. Şirketi küçük onun demek ki. Böyle düşünürüm. Çünkü neden? Alan, veren, evlilik kaderi yazan, yazmayan, dul olup geri gönderen Allah. Bu işte benim ne payım var? Bana sadece gelen taliplere bak sarhoş olmasın, akılsız olmasın yani hırsız da gönderebilir kapıma. Hırsız mı yoksa asıl mal sahibi mi test etmek için gönderebilir. Yoksa veren de Allah alan da Allah evlendiren de Allah boşandıran da Allah. Bu kâinatta sivrisinek bile kanat çırpabilirdi mi ki benim kızım evlenecek de bu Allah istemediği hâlde olacak.

İman ne demektir aziz kardeşlerim? Ne demektir iman ya? Neden biz kâinatın Rabb’i Allah’a iman ettik diye huzur içindeyiz? Nerede şu kolu kılıçla darbe yediği için -ne yerinden düşüyor derisi kopuyor ne de kolunu hareket ettirebiliyor- zamanında ayağıyla koluna basıp koparıp ‘Sen nesin kol Allah yolunda çalışmaktan engelleyeceksin beni? Kopacaksan kop’ deyip giden neslin peşinden iman eden nesil değil miyiz ya? Yerinden kesilen kolunu Allah için cihat etmeye engel oluyor diye koparıp “sen nasıl bana engel oluyorsun” diyen neslin peşinden gelip evde kaldığı için kızını kulluğuna engel hâlâ getiren, evlendiremediği oğlunu engel hâlâ getiren evini çağdaş Ebu Cehil mezarlığına çeviren nesil biz miyiz yahu? Kızının evlenememesinden kederlenen anne, ablasıyla buluştuğu zaman ‘Ne yaptınız kızı hâlâ bunu isteyen yok mu?’ ‘Yok yahu bir isteyen ya, yok ya, yok ya.’ Yazıklar olsun! Bu kızı hâlâ isteyen yok mu sorusuna kapıyı açıp ‘Defol buradan sen çünkü Rabb’in seni burada unuttu demek istiyorsun bana. Çık bu evden. Böyle bir sıla-ı rahimde lazım değil.’ dediğin gün melekler seni kanatlarında Arş’a kadar yükseltti demektir çünkü mü’minsin. Çünkü iman, en yakın akrabanın bile ‘evde kaldı bu kız’ dediği zaman ‘Rabb’im çıkarmadı evden’ diyebildiğin gündür. Hiçbir cahiliye müşriki kızının fazlalık olduğunu düşünmüyordu. “Evde kalır” diye korkuyordu. “Rezil eder beni” diye korkuyordu. Müşterisi kolay çıkacak evleneceği belli bir kızı gömmezlerdi. Onlara göre standart nasıldıysa artık çirkin olan kızın sorunu vardı.

Kardeşlerim,

Bir şeyi derin derin düşünmeye davet ediyorum. Nefsimi, bütün mü’min kardeşlerimi. Başta Lut aleyhisselamın kavmi olmak üzere eski milletlere ait, bugün bizim gülünç bulduğumuz, komik bulduğumuz şeyleri Kur’an’ımız tiyatro olsun diye mi bize arz ediyor? Nemrut, putlarını kırdı diye İbrahim aleyhisselamı ateşe attı. Bunları biz çocuklara masal olarak okutuyoruz. Bunlardan çizgi film yapıldı. Bu topraklarda İbrahimlik yaptığı için az insan mı zindanlarda çürüdü gitti. Şiiriyle puta dokunmuş olma ihtimalinden dolayı kaç Müslüman şair zindanlarda çürüdü. Ne nemrut sanal bir masaldır ne de insanın genlerinde put yapıp puta tapınmak sanal bir hastalıktır. İnsani bir hastalıktır. Verem insanlıktan kalkmaz. İlaçla bastırıldı. Bastırıldığı için verem ortaya çıkmıyor. Bir sene insanlar vereme karşı tedbir olan şeyleri yapmasınlar, verem baba yine ortadadır. Rabb’imiz Âdem aleyhisselamdan beri aynı insanı yaratıyor. Kulak, göz, el, beyin, kalp, her şey aynı. Aynı dünyada yaşıyor. Hastalıklar, sıkıntılar aynı hastalıklar aynı sıkıntılardır. Bir kısmı üstü örtülmüştür. Üstü örtüleni biz yok zannediyoruz.

Nemrut’u yok zannediyoruz, Lut aleyhisselamın kavminin çirkinliğini bitti zannederken biz “aa ne rezil insanlar” derken Avrupa’da kanunla koruma altına alındı. Zaten Lut aleyhisselam zamanında rezillik olarak biliniyordu. Ne kanunla ne de örfle korunma altına alınmamıştı. O zamanın üzerine artı getirildi, kanunla koruma altına alındı. Dernekleri oluştu, sivil toplum örgütü hâline geldiler.

Nemrut'un putları kanunlarla korunuyor. Adı ile anılan dağ, turizm cennetine döndü. Hiçbir hastalık kökten gitmiyor, gitmez. Dünyanın var olmasına gerek yok o zaman.

"Evde kalır" hastalığı, diri diri kız gömme hastalığı insanlıktan beş yüz yetmiş birden beri gitmemiştir. Utanarak, Allah'tan, Rabb'imden hayâ ederek de söylüyorum ki gâvurlardan fazla da Müslümanların evinde evde kalma sorunu olmuştur. Gâvurun kızı, Hıristiyan'ın kızı evlenmediğinde "kişisel hak, evlenmiyorsa evlenmiyor, bana ne zaten devlet bakıyor" diye başından savıyor. Hacı efendilerin, hacı annelerin ya evde kalırsa diye korkusu var. Çünkü kendi evini otel gibi, kızını her an verebileceği, kurtulacağı, oğlunu evlendirip başka bir yere koyacağı özel otel gibi görüyor. Kalırsa ev hâline getirirse kızımız ne yaparız diye korkuyorlar. Bu cahiliye hastalığı gitmemiştir. O cahiliyeden diri diri gömdükleri kızların hesabını Rabb'imiz soracağı gibi kıyamet günü "وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ" Diri diri evlere gömülmüş kızların da hesabı sorulacak kıyamet günü. "Fazla mıydı bu!" diye muhakkak sorulacak. Anadolu'nun pek çok yöresinde ahlaksız bir uygulama olarak yaygın olan kızı yakın köylere verme, enişte gelir, tarlalardaki payı kullanır yoksa uzak köylere ver, ziraat yapmaya gelmeye cesaret etmesinler, "abi" desinler "bu tarlaları ne yapalım ver beş bin lira gidelim biz" desinler. Uzağa kız verme hastalığı. "وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ" Diri diri gömme çirkinliği bu. Eşitmiş haklar, kanunlar kadınları koruyormuş! Bu sözlere beynim tok benim!

Kadın kendisini imha etmek istiyor, annesi kızını imha etmek istiyor, kanun neyi korusun. وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ Ebu Cehil'in, Ebu Leheb'in, Ubeyy ibni Halef'in hastalığıydı bu! Şimdi otuz yaşında, kırk yaşında kız bakmayı başa gelmiş bir afet olarak gören Müslüman için, Müslümanlığını elbette konuşamayız ama "O gen Ebu Leheb genidir." deriz. Bir de enteresan deyim: "Ya sapasağlam, hiçbir şeyi yok. Buna rağmen evde kaldı." Felçli melçli zaten evde kalması lazım. Hayır! Bu, anneliğimizi, babalığımızı emanetçilikten çıkarıp mal sahipliğine götürdüğümüz için böyle oluyor. Zaten, eğitim dediğin değirmene sürüklediği zaman çocuğu da sen kendini emanetçi değil mal sahibi zannetmiştin. Babalığı çocuğun ruhunu da veren bir otorite zannetmiştin. Anneliği çocuğu beyin veren fonksiyonel güç zannetmiştin. Sen: "Allah verdi seni de emanetçi seçti" diye bakmıyordun.

Kardeşlerim,

Tekraren, yüzlerce kere söylemiş, haykırmış gibi ilan ediyoruz: Evlenmek, evlenmek, evlenmek tarafıyız! Baliğa olan, reşide olan, artık bir koca idare edebilir durumda olan her kız bir gün geçmeden, bir haram göz dahi onu görmeden hemen evlenmelidir. Kızlarımızın evlerde durmaması gerekir. Ev kurmaları gerekir. Çünkü bu Ümmet, kurduğu evlerde Meryemleştirdiği kızları kadar yücelecektir. Bu Ümmet'in kurtuluşu Selahaddin'in ordularından önce İstanbul'un Fatih'i Muhammed'den önce onu doğuracak, beşiğini sallayacak anaya muhtaçtır. Yüz binlerce, milyonlarca kızımızı evlendireceğiz, onlardan bir tanesi Selahaddin doğuracak. Milyonlarca egzersizden bir başarılı sonuç çıkacak çünkü. Dolayısıyla kızlarımız bir saat bile evde durmamalıdır.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Tirmizi'nin rivayet ettiği sahih hadis-i şerifte "Ahlakından ve dininden şikâyetiniz olmayan bir delikanlı kapınıza geldiğinde vermezseniz kızınızı dünyanız harap olur!" demiştir. Kızı üniversiteyi bitirmediği için damat adayı henüz memur olamadığı için kapıya da sarı taksi ile geldikleri için "yok, kızımız evlilik çağında değil" diyenler dünyanın fitili çekilmiş, patlamaya hazır bombalarıdır -Müslüman olsalar bile aile olarak-. Peygamber aleyhisselam öyle buyuruyor.

Evlilik, evlilik, evlilik! Bir saat geciktirmemek. Bunu iman edip, haykırıp, bağırıp çağırıyoruz. Ama seksen yaşına kadar evde kalmış bir kız yine başımızın tacıdır da diyoruz. Zira Rabb'im bir delikanlı ile evlenip ev anası olmayı kader olarak Allah yazdıysa geldi Allah'tan başımıza, gözümüze

koyduk olur. Kapımıza ahlakından ve dininden razı olduğumuz bir damat adayı gelmediyse kader geldi evde bak dedi, başımızın, gözümüzün üzerine taç ettik Rabb'imizin kaderini. "Oteldeydi de evde kaldı bundan sonra" demem. "Rabb'im in emanetiydi bende hâlâ emanetini almadı" derim. Ne zaman alacak? Ne bileyim. Alsın mı? Niye alsın ki? Bu emaneti ver diye ben zaten rica etmemiştim ki. O diledi, kucağıma koydu. Belki beni onun kucağına koyacak yaşlanıp hastalandığım zaman, onun için bekletiyor. Ben benim malım mıyım? Kızım-oğlum benim malım mı? Hepimiz Allah'ınız zaten. Mal sahibi de o söz sahibi de o kaderi de o yazdı. Böyle iman ederim, bu imandır işte ölmekten bile lezzet verir. Bu imandaki her arıza kendi doğurduğun kıza bile düşman gözüyle baktırır, diri diri toprağa koydurtturur. Evde kaldığı için anasının başına bela olduğu varsayılan kız üretir. "Elhamdülillah, Rabb'im hâlâ emanetini almaya gerek görmüyor çünkü benim bekçiliğimi beğendi" diyebilen mü'min mü'mindir. Bunun edebiyatını yapmak değil önemli olan, ben zaten şimdi edebiyatını burada yapıyorum.

Kızın teyzesiyle, halasıyla koca karı dedikodusu yaparken senin yüzünün aldığı şekil mal sahibiyle aradaki ilişkiyi gösteriyor. Kız Allah'ın, sen Allah'ın, babası Allah'ın, oturduğunuz evin mülkü Allah'ın. Halası gelmiş "gene mi bu kıızı istemediler, gene mi beğenmediler" diyor. "He ya bizimki defolu çıktı almıyorlar" der gibi bir suratla bakıyorsun. Bir de "Hangi kıızdan bahsediyorsun, köyde kurbanı ayrılmış düveyi beğenmediler onu mu anlatıyorsun, sen kurbanlık mı zannettin bizim kızımızı, Rabb'im beni kızından ayırmak istemedi bu kadar. Mutluyuz bu dedikoduyu cehennemde yap sen."

Tabi bana cevap hazır. Böyle yaparsan kimse gelmez bir daha. Ah vah edeceksin "bizim araba satılmadı hâlâ" diyeceksin de "üç lira indirimle gelip alalım" diyecekler. Ben araba konuşmuyorum, düveden de bahsetmiyorum. Allah'ın emaneti, cennet anahtarı kıızdan bahsediyorum. Rabb'im in kaderine teslimiyetten söz ediyorum. Evde kalmak sözcüğü mü'minin sözlüğünde olmaz. Bu kadere iman etmeyenlerin kullandığı bir sözlükte olması lazım. Ama evde kalmak ne demekse otelde veya evde kalmak, hangisinde kalacaksa benim elimle de olmamalı.

Hanım kıız memurelik noktasına gelmeden olmaz, memurluğu da kesinleşecek hatta ve hatta babasının annesinin yaşadığı şehirde memur olacak. Neden? Memurluk kutsal. Memur olan aç kalmıyor, Allah onu istese de bir daha memur olduğu için aç bırakamıyor. Hasta da edemiyor zaten memuru. Çünkü devlet koruyor, devlet. Devlet de sırların sahibi. Ama kıız bir kere babasının oturduğu şehirde memur olacak. Damat lüks arabayla başka şehirden de gelse burada memur bir hanımla evleneceği için damadın memurluğu da otomatik bu şehre gelecek. Devlete de tuzak kuracağız. Devlet de tuzak görsün. Kaderi teğet geçtik devleti de geçeceğiz. Boşuna mı okuttuk bu kıızı? Şeytan bile ininden çıkıp hayret ediyordur. "Ya bu kadar da planlamamıştım ben" diyordur herhâlde.

Hiç ölüm yok piyasada. Düğüne giderken traktörün altında kalıp ölmek diye bir korku yok. Planladık biz niye gelsin ki ölüm? Hiç mal sahibinin söz hakkı yok. Neredeyse kaderimizi de internetten biz yazacağız herhâlde. Müftülükler böyle bir kader dosyası vermiyor da internetten biz onu buluruz. Kaderi bir ara bakalım, kadere bir iki cümle.

Hasbunallah, hasbunallah, hasbunallahu ve nime'l vekil. Zannediyoruz ki şeytan "inanma be çık Müslümanlıktan" diyecek birine zannediyoruz. O bunu demeyecek kadar akıllıdır. Ebu Cehil'e bile böyle demedi. Ne dedi? "Sen gâvur değilsin ki" dedi. "Dedelerinin, babalarının dinindesin, İbrahim'in torunusun sen, nereden gâvur olacaksın ki?" dedi. Direkt "gâvur ol" demiyor alttan alttan kaderi oyuyor. İman çürüdü mü kaderden ve diğerlerinden sen istediğin kadar hacca git, kıızın evde kaldı nasıl olsa.

Aziz Kardeşlerim,

Biz Ümmeti Muhammed'iz. Dünyaya tapınmak için gelmiş Yahudiler gibi değiliz. Kur'an Yahudileri tanıtırken "bin yıl yaşasalar doymazlar bu dünyaya" diyor. "Bin yıl" ayet böyle buyuruyor. Biz Ümmeti Muhammed'iz. Canımız Peygamber'imiz "bir ağacın altında dinlenecek kadar geldim" diyor. Ağacın altında gece bile kalınmaz. Öğle sıcağında, güneş vakti bir iki saat dinlenirsin bir de çay içersin gidersin. Dünya bu, bizim gözümüzde böyle olmalıydı.

Biz Ümmeti Muhammed'iz. Rabb'imizin mülkünde basit basit emanetçileriz sadece. Ne iş konusunda, ne evlenecek yavrumuz konusunda bu anlayışımızı değiştiremeyiz. Oynayamayız imanımızla maazallah. Mü'min olmak bunun içindir. Çocuklarımız vakti geldiğinde bir saat geciktirilmeden evlendirilmelidirler. Ama dünya kraliçesi kızlar damat beğenmezler, zenginlik beğenmezler. Memurluk da geçti artık bir yerde müdür memur olacaksın deniliyor. Çünkü herkes memur oldu onun piyasası da düştü.

Kardeşlerim,

Tirmizi'nin ve İbni Mace'nin rivayet ettiği bir hadisi şerifte Fezara isimli kabileden bir kadının evlilik macerasını ve Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in o evliliğe onayını bahsediyor. Adam gelmiş. "Evlenmek istiyorum seninle" demiş. Ev sormuş hanım. "Yok" demiş. "Bahçen var mı?" demiş, "ağabeylerimin" demiş. "Bana bir şeyler hediye altın bir şey alacak mısınız?" demiş, "maalesef" demiş. "Be adam ben bu evden nasıl çıkıp gideceğim?" demiş. Sen beni kadın olarak almak istiyorsun. Gidip borç harç bir terlik alayım sana" demiş. "Al gel bakalım" demiş. Gitmiş, çarşıdan borç bir terlik almış. Kadına getirmiş "bak ayağına oluyor mu bunlar?" demiş. Çağırılmış babasını kadın, "nikâhımızı kıy gideyim" demiş. Geçerken Efendimiz'e uğramışlar aleyhisselatu vessalam. Efendimiz kadıncağıza demiş ki "Be kadın nihayetinde bir terlik aldı sana bu, evi de yok tarlası da yok. Bir terlikle evlenecek misin?" demiş. "Allah'ın adıyla evleniyorum ya Resûlullah" demiş. Allah'ın adı anılınca kadının gözünde bir terlik dünya kadar servet olmuş. Ama bu kadının boşandığı haberi yok meydanlarda. Şimdiki nazlı, kahrı çekilmez evde kalmaya aday kızların talepleri Karun'un serveti gibi.

Kardeşler,

Şu hâle bir bakınız. Söz kesme töreni için özel çikolata çeşitleri var. Çiçek buketleri filan ay. Söz kesme töreni mübarek birleşmiş milletlerle bir ülke pazarlık yapıyor tören olacak birleşmiş milletlerde. Söz kesmede yapılan harcamalar, törenler, uyduruk çikolatalar, kahveler vesairelerle ashabi kiramin yarısı evlenir, çocuklarının da düğünü de yaparlardı herhâlde ama ebedi de yaşarlardı, cennet gibi evlerde de mutlu olurlardı.

Neyse söz kestik elhamdülillah ucuza atlattık, geldi nişan masrafları. E nişanı da şimdi; bu prenses hanım efendinin nişanını, bu İsa aleyhisselam sonraki en yakışıklı delikanlının nişanını da herhalde evde hacı amcaların yapacak hali yok! Nişan masrafları Afrika'da bir köyün bir yıllık masrafı. Allah izliyor. Sözdeki masraflar, nişandaki masraflar hepsini izliyor Allah.

Ve geldik düğüne. "Dur be! Ne düğünü? Düğün masrafları ne ki? Filanca çöpçatanlık yapmıştı. Damadın ablası, ağabeyisi, hâlâsı, teyzesi hepsine gömleğinden kravatına kadar birer paket çıkacak. Düğüne gidene kadar beş düğün masrafı. Görümcesi gelmişti, o da "hayırlı olsun" demişti, bir poşet de ona. Düğünden önce düğün masrafları. Yine Afrika'da bir kasaba doyuyor.

Ve geldik düğüne! Düğün de, e Mehdi aleyhisselam gibi beklenen damattı bu. Memur hem de. Hem de memur. Gelirken de sıfır arabayla geldiler. Hanım kız da zaten Âsiye'den sonraki Züleyha mübarek, yok daha güzeli! Ve evlilik de zaten Allah'ın emrini yerine getirmek için değil damat ve kız birbirine fors atsın, dünürler birbirine caka satsın diye. Ee cihat evliliği değil ki bu, eğlence evliliği.

Haydi bir de düğün masrafı. Elhamdülillah masraflar bitti. Ama Arş'ından seyretmeye devam ediyor Allah. Seyretmeye devam ediyor bu debdebeyi. Nemrut düğününü seyrediyor Allah. Tarz, Nemrut tarzı. Kırk gün kırk gece halay çekilecek. Tarz, o tarz. Ama Allah'ın adı, Peygamber'in karnına taş bağlayarak bu dünyada açlık sıkıntısı çekmiş o Peygamber'in adına yapılmış, yerlere dökülmüş pastalı düğün. Peygamber'in adıyla! Peygamber'in adıyla kuruluyor bu yuva. Aç Peygamber'in toktan yağ bağlamış Ümmet'inin düğünü. Tokluktan göbeği yağ bağlamış ama yuva Allah'ın adına kuruluyor, Peygamber'in adına kuruluyor hep.

Düğün bitti. Masraflar! Olur mu, kız ucuza verilir mi? Devam, masraflara devam. Ne? Bir dakika. Daha ziyaretçiler gelecek. Gelirken zücciyeden bir bardak takımı getirecekler. Kaç para bardak takımı? İşte yirmi liralık bardak takımı getirecekler. Bunları bedava mı karşılayacaksınız? Kırk liralık pasta ziyafeti onlara. Hoş geldin! Misafiri nasıl karşılayacaksınız? Bir çay içip gönderilir mi misafir? Basit evlilik mi yaptık biz? Üç ay sonra boşanacaklar. Kolay mı geliyor, bu üç ayı nasıl değerlendirecekler? Ve bunlar sayısını, Allah'ın bildiği sayı kadar melekler tarafından tiyatro olarak izleniyor. Korkarım melekler bir gün edeplerini bozup dile gelseler –yapmazlar böyle bir şey- hani bir kereliğine edep dışı bir iş yapsalar derlerdi ki: “Ya Rabb’i! Hani sen bize demiştin: ‘insan yaratacağız’ biz de sana demiştik ki: ‘e ne gereği var ya Rabb’, biz kulluğunu yapıyoruz ya Sen’in. Hiç secdeden başımızı kaldırmıyoruz. Yaratarsın, onlar edepsizlik yaparlar; bozarlar huzurumuzu’ demiştik Sana ya Rabb’i” der mi melekler diye merak ediyorum; bu aileler, dünürler birbirlerine fors atsın diye -yatak odası hariç- her şeyi değerli tutulan evler kuran Müslümanları gördüklerinde. Hiçbir şeyine dokunamıyorsun evin, yatak odasını tarumar ediyor şeytan.

Biz, kuluz. Kul! Kul! Kul! Rabb’imiz, unuturuz diye bize bunu hatırlatıyor. **أَلَمْ تَخْلُقْنَا مِنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ** “Babanın ve ananın, çamaşıra damladığında bile necis olduğu için yıkanması gereken pis suyundan yaratmadık mı sizi?” Mehin! “Pis sudan yaratmadık mı?” “Sizi, pis bir depoda bekletmedik mi?” Ve sen isteyince de burası çok kokuyor diye “çıkacağım” da diyemedin. Biz isteyene kadar -dokuz ay- orada beklettik seni. “Günün birinde kul olduğunı unutup çocuk yarattığını zannetme ey çılgın anne! Ey çılgın baba!” demek için Kur’an bugünü hatırlatıyor. Aslım ne ki bugün Rabb’ine karşı fors atıyorsun? Aslın ne senin be? Hasbunellah! Hasbunallahu ve nime’l vekil. Kim olduk biz, Allah’ın kaderine şekil vereceğiz? Nasıl “evde kaldı” deriz? “Çok nasibi çıktı da işte yoğun nasibi çıkmadı.” Vay vay nasip olduğuna karar verdin. Maşallah! Ama nasibe bile yön verecek bilgisayarın var evde tabi, nasibi de yönlendirirsin sen! Bilgisayar var.

Biz, Ebu Cehillerden Ebu Leheblerden ibret almak zorundayız. Onlar çocuklarını diri diri görüyorlardı. “Evde kalır, evde kaldığı için de başına bela olur.” diye ödleri patlıyordu. Yarattıysa Rabb’im ne evde bırakır, ne dünyada bırakır. Dünyada kalmak benim elimde mi ki otelde mi kalacak, pansiyonda mı kalacak, yurttta mı kalacak diye ben karar vereyim? Kızlarımız, bu kelimelerin onların hakkında konuşulamayacağı kadar değerlidirler.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem üç kızı cennetle tartıyor. Üç tane kızın ağırlığı bir cennettir. Yirmi tane erkek çocuğun ağırlığı bu kadar etmiyor.

Bir anne-bir baba söyle düşünmelidir: Bu saatte on dokuz yaşına yeni girdi; bu dakikada Rabb’im evlilik kaderi yazmışsa başım gözüm üzerine. Hemen, hemen! Nazı tazı yok bu işin. Rabb’im, evlilik yazdı da üç ay sonra geri gelmeyi kader olarak yazdıysa zaten hasrettim kızıma. “Nereye geldin kız? Senin odanı da ağabeyine verdik biz zaten.” demem böyle. Kendi odamı boşaltırım, zaten kahırlı olan kızıma veririm odamı. Başım üstüne! Yok; otuz, kırk, elli... Rabb’im kapımıza kimseyi göndermediyse gazeteye ilan verecek hâlim yok. Benim değil ki bıraktı, istediği zaman alacak. Almak istemiyorsa Rabb’im istemiyor. Ebu Leheb farkı, mü’min farkı böyle ortaya çıkacak. Ebu Leheb

çocuğunu doyurduğunu düşünüyordu. Mü'min ise Rabb'imın avucuma koyduğumuz, çocuğumun ağzına koymam için bana verdiği bir emanettir. Ne ben ne elimdeki muz ne de çocuğum hepsi Allah'ın başkasını değil ki diye düşünür.

Mü'min rahattır. Beş kızı var, beşi de evde kalmış olsalar bile mü'min rahattır. Der ki mü'min: "İnşallah cennete girdiğimde bu kızlarla ben ne yapacağım? Anaları var, beş de kız; bir de cennette bunlarla bir milyon sene uğraşacağız?" demeyeceğine göre mü'minin evi de kızlarıyla beraber cennettir zaten. Bizim evlerimiz cennet istasyonları. Niye kahır çekeyim ki kızın evde kalınca? Elbette bu sözlerin bir de evde kalmış kızlara söylenecek bölümü vardır. Şimdi babalara söyledik. Onlara da söylenecek sözler var.

Ve sallallahu ve selleme alâ seyidina Muhammed ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Ve'lhamdülillahi Rabb'il âlemin.